

Отъ двороветѣ близки, дочувамъ, псета лаятъ,
усѣщамъ въ сухопара какъ корени ухаятъ,
сълзитѣ на девойка на хълма разцвѣтѣли
и свѣтлинки азъ виждамъ срѣдъ езерото спрѣли.
Свѣтулките срѣдъ мрака като звезди политатъ,
край колелото блѣсватъ, наоколо се гонятъ,
ту въ черепа се спиратъ, угасватъ въ него скрити,
ту бързо пакъ политатъ, като сълзи се ронятъ.
И въ моя тѣженъ погледъ две жарки сълзи спрѣха,
то въ езерото сякашъ две искрици трептѣха,
че сѣщо мойто детство, най-дивните ми дни
на времето бѣсѣтъ дивъ безъ милость засѣни.
Далечъ е чудний сънъ, изчезналъ като сѣнка,
като на бѣлъ градъ образа, въ водитѣ отразенъ,
като последна мисль за мъртвия стопень,
като че бой далеченъ и име, чуто въ дрѣмка,
сияние на северъ, залѣзло безъ следа,
на арфа тонъ заглѣхналъ, на струна звукъ замлѣкналъ,
сияние на мъртва, угаснала звезда,
за мъртва мила чувство, гробъ въ бурени помрѣкналъ,
изгубена планета, животъ въвъ вѣчността,
димъ на угасналъ огънь, камбана отзвучала,
на мъртъвъ лебедъ пѣсень, като изгубенъ рай —
това е мойта възраст детска.

А сега
часътъ на младостъ ранна е като тоя «Май»,
като вечеренъ май върху скали печални,
въ лицето ми усмивка, въ сърцето ми тѣга...
Тамъ пѣтника, що бърза къмъ своята цель далече,
преди нощта да дойде не ще го виждашъ вече, —
о, тоя пѣтникъ нивга не ще го видишъ пакъ,
щомъ стигне въ далнината, загърната отъ мракъ, —
ахъ, нивга, нивга! Туй е животътъ мой предъ мене...